

23 augustus 2026 (21ste zondag van het jaar)

Francis Akkara o.p.

“Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?”

Beste broeders en zusters,

Ik merk bij mezelf dat sommige vragen gemakkelijk zijn zolang ze over anderen gaan. Vraag mij: “Wat vinden de mensen hiervan?” en ik kan waarschijnlijk wel een antwoord geven. Misschien zelfs een iets te lang antwoord. Maar wanneer iemand plotseling vraagt: “Goed, maar wat denk jij er nu eigenlijk van?” wordt het moeilijker. Dan kan ik me niet meer achter anderen verschuilen.

En precies dat gebeurt vandaag in het Evangelie. Jezus begint heel veilig: *“Wie zeggen de mensen dat de Mensenzoon is?”* De leerlingen hebben hun antwoorden klaar: Johannes de Doper, Elia, Jeremia, een van de profeten. Ze hebben blijkbaar goed geluisterd naar wat er rondging. Als er toen sociale media waren geweest, hadden ze Jezus waarschijnlijk een mooi overzicht van de commentaren kunnen geven.

Maar Jezus houdt geen opiniepeiling. Hij verandert de vraag: *“Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?”* En plotseling wordt het persoonlijk.

Misschien is dat nog altijd een van de meest fundamentele vragen van ons geloof. Natuurlijk is het belangrijk wat de Schrift over Jezus zegt, wat de Kerk over Hem belijdt en wat anderen ons hebben geleerd. We hebben

die stemmen nodig. Maar uiteindelijk komt er een moment waarop Jezus vraagt: “En jij? Wie zeg jij dat Ik ben?”

Petrus antwoordt: *“Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.”* Het is een groot antwoord. En toch begrijpt Petrus waarschijnlijk zelf nog niet helemaal wat hij heeft gezegd. Meteen na het Evangelie van vandaag begint Jezus over zijn lijden en dood te spreken, en Petrus protesteert. Hij heeft de juiste woorden gevonden, maar moet nog ontdekken wat die woorden betekenen.

Dat vind ik heel menselijk. Soms spreken we woorden uit waarvan we pas later begrijpen hoeveel erin zat. Twee mensen zeggen op hun huwelijksdag “ja” tegen elkaar. Dat “ja” is echt en oprecht. Maar na twintig of veertig jaar weten ze waarschijnlijk pas echt wat dat kleine woordje allemaal betekent. Iemand zegt “ja” tegen een roeping, een taak of de zorg voor iemand. Dat kan eerlijk zijn, terwijl het leven ons nog moet leren wat ons “ja” precies van ons vraagt.

Zo is het misschien ook met geloof. Petrus geeft geen examenantwoord waarvoor Jezus hem tien op tien geeft en waarmee de zaak afgehandeld is. Hij geeft een antwoord waarin hij zelf nog moet groeien. Wij zeggen iedere zondag wat we geloven; we belijden ons geloof. Misschien hebben we een heel leven nodig om te ontdekken wat we eigenlijk zeggen.

En opvallend genoeg krijgt Petrus na zijn antwoord een verantwoordelijkheid: *“Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen. Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk geven.”*

Daar raakt het Evangelie aan de eerste lezing. Ook Eliakim ontvangt een sleutel, de sleutel van het huis van David. Die sleutel betekent dat hem werkelijk iets wordt toevertrouwd. Hij is geen eigenaar van het huis, maar zijn verantwoordelijkheid ervoor is daarom niet minder werkelijk.

Hetzelfde geldt voor Petrus. Thomas van Aquino maakt hier een belangrijk onderscheid. De macht van de sleutels vindt haar oorsprong bij God en wordt in de Kerk als een ontvangen dienst uitgeoefend. De sleutel ligt werkelijk in Petrus' hand, maar het huis blijft van God.

En misschien zegt dat iets belangrijks over Petrus' antwoord. Wanneer hij zegt: *“Gij zijt de Christus,”* zegt Jezus niet alleen: “Goed geantwoord.” Er wordt iets in zijn handen gelegd. Zijn belijdenis krijgt consequenties.

Dat geldt ook voor ons. Als wij zeggen dat Jezus Christus en Heer is, dan zeggen wij niet alleen iets over Hem. Dat antwoord begint ook vragen te stellen aan ons: hoe ga ik om met de mensen, de mogelijkheden, de tijd en verantwoordelijkheid die mij zijn toevertrouwd?

Dat is niet altijd eenvoudig. Soms zouden we misschien graag zeggen: “Het is mij alleen maar toevertrouwd,” terwijl we heel goed weten dat er morgen toch iemand op ons rekent. Verantwoordelijkheid kan zwaar zijn. De eerste lezing zegt zelfs dat de sleutel van het huis van David op de schouder van Eliakim wordt gelegd. Blijkbaar wist de Bijbel al dat wat ons wordt toevertrouwd soms ook werkelijk gedragen moet worden.

Maar Paulus voegt in de tweede lezing iets belangrijks toe: *“Uit Hem en door Hem en voor Hem zijn alle dingen.”* Hij ontkent onze verantwoordelijkheid niet. Hij plaatst haar binnen een groter geheel.

Ook bij Petrus begint alles met ontvangen. Jezus zegt: *“Niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemel is.”* Zijn inzicht is ontvangen. Zijn opdracht is ontvangen. Zijn sleutel is ontvangen. En de Kerk waarvoor hij verantwoordelijkheid krijgt, noemt Jezus nog altijd: “mijn Kerk.”

Misschien zit juist daarin de spanning van ons christelijk leven. Wat ons wordt toevertrouwd, moeten we werkelijk ernstig nemen. We kunnen niet bij iedere moeilijke situatie zeggen: “God zal het wel oplossen.” Maar tegelijk mogen we ons afvragen hoe we onze verantwoordelijkheid dragen: als bezit dat we koste wat kost moeten beheersen, of als iets kostbaars dat een tijdlang in onze handen is gelegd?

En dan komen we opnieuw bij Jezus' vraag: *“Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?”* Misschien verandert ons antwoord door de jaren heen. Petrus sprak zijn antwoord uit in Caesarea van Filippus, maar had daarna nog de weg naar Jeruzalem, zijn eigen mislukking, Pasen en een heel leven nodig om te ontdekken wat zijn woorden betekenden.

Wij kennen het antwoord van Petrus. Maar Jezus vraagt vandaag niet wat Petrus tweeduizend jaar geleden heeft gezegd. Hij vraagt het aan ons: na wat we hebben meegemaakt, na wat we hebben ontvangen, gedragen en misschien verloren: *“En jij, wie zeg jij dat Ik ben?”*

En wanneer we straks onze huissleutels uit onze zak halen — hopelijk zonder eerst tien minuten te moeten zoeken — kunnen ze ons misschien even herinneren aan wat in onze handen is gelegd. Maar vóór Jezus Petrus een sleutel geeft, stelt Hij hem eerst een vraag.

Misschien blijkt wie Christus voor mij is uiteindelijk uit de manier waarop ik draag wat Hij mij toevertrouwt.